

Full diocesà

8 de gener del 2017

p4 i 5 – Mor el bisbe emèrit de Girona, Jaume Camprodon i Rovira

p7 – Intencions del Sant Pare per a l'any 2017

Sant Ramon de Penyafort

Aquest sant és un dels catalans més universals i de més llarga pervivència, car el seu record i incidència travessa els segles. Nascut a Santa Margarida i els Monjos (Alt Penedès) l'any 1175, una vegada completats els estudis jurídics i eclesiàstics fou canonge de la seu de Barcelona.

Durant el període d'estudis a Bolonya conegué l'orde de predicadors i també el seu fundador, sant Domènec de Guzmán, de manera que en començar la quaresma de l'any 1222 ingressà en el convent de dominics de Santa Caterina de Barcelona, un fet que causà un gran impacte en la ciutat comtal.

L'any 1225 escriví la *Summa de Poenitentia* i per encàrrec del papa Gregori IX preparà el corpus canònic de les *Decre-*

talia, que foren promulgades l'any 1234. L'any 1230 Gregori IX el nomenà confessor papal. Alguns anys després, en el 1238, fou elegit mestre general de l'orde de predicadors i redactà les constitucions dels dominics, a més d'orientar la dimensió missionera dels frares predicadors. Després d'un llarg servei eclesial es retirà al convent de Barcelona, on morí el 6 de gener de 1275, a noranta-nou anys d'edat. Ajudà enormement sant Pere Nolasc en la fundació i estructuració de l'orde de la Mercè per a la redempció del captius.

Ramon de Penyafort fou canonitzat l'any 1601 pel papa Climent VI, essent la primera cerimònia de canonització realitzada en l'actual basílica de Sant Pere del Vaticà. *(Continua a la pàgina 6)*

Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell

Baptisme del Senyor / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meva ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions. »Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

(42,1-4.6-7)

Salm responsorial

Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.

(Salm 28)

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qual-sevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots. »Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

(10,34-38)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Sóc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu véns a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim

d'aquesta manera tot el que és bo de fer.» Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

(3,13-17)

«He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins a haver-lo implantat a la terra»

Allò que és bo de fer

Jean Hakolimana, prev.

Joan administrava un baptisme de conversió a tots aquells que se sentien tocats pel seu ensenyament sobre la imminència del Regne de Déu i l'exigència de la prèvia conversió. Jesús es presenta enmig d'aquesta multitud acompanyant llur propòsit d'obrir nous camins amb Déu. Davant la resistència de Joan, estranyat que Jesús faci camí amb els pecadors, ell li recorda la conveniència d'allò que «és bo de fer». Per a Jesús aquest baptisme no respon a cap necessitat, tan sols compleix amb allò que és bo de fer. La primera i la segona lectura ajuden a esbrinar el que mou Jesús a adoptar tal comportament: perquè estava mogut per l'Esperit de Déu, Déu era amb ell. En aquesta experiència senzilla, Déu hi aboca la primera teofania del Nou Testament. No s'hi sent la veu d'un àngel, sinó el Pare en persona.

Ens convé de recuperar la senzillesa de Jesús, deixar-nos portar per l'Esperit de Déu que dona encert als nostres passos més enllà de la seva previsible utilitat. Amb el pas del temps, tendim a donar per superats o obsolets molts mitjans que han portat la fe fins a nosaltres. Entre pràctiques, costums i espais que el camí de la fe posa a la nostra disposició per a fer-nos disponibles a Déu, fem tanta tria, hi donem tantes voltes que correm el risc d'acabar descartant-ho tot. L'evangeli d'aquest diumenge ens recorda que l'experiència de Déu no sempre es dona allà on els nostres criteris situen per anticipació un gran índex d'eficiència. Practicant amb senzillesa allò que és «bo de fer», ens disposem a l'acció de Déu que sempre sobrepassa les expectatives humanes.

La imatge

L'anada de Jesús al Jordà per fer-se batejar per Joan és com una mena d'investidura per a iniciar la seva missió alliberadora. Jesús, ungit amb l'Esperit Sant i com a Fill estimat en qui el Pare s'ha complagut, s'erigeix com a capdavanter i es donarà a si mateix per nosaltres a fi de fer-se un poble ben seu, apassionat per fer el bé (Tt 2,14).

El Baptisme de Jesús (s. XII). Claustre del Monestir de Santa Maria de l'Estany

Lit. hores: Setmana I

9 dilluns

—Sant Eulogi de Còrdova, prevere i màrtir (800-†859)
Hebreus 1,1-6 / Salm 96 / Marc 1,14-20

10 dimarts

—Sant Pere Ursèol, monjo (†988)
—Santa Florida, màrtir (s.V)
Hebreus 2,5-12 / Salm 8 / Marc 1,21-28

11 dimecres

—Sant Higini, papa (s,II)
—Santa Hortènsia, verge
Hebreus 2,14-18 / Salm 104 / Marc 1,29-39

12 dijous

—Sant Arcadi, màrtir (†304)
Hebreus 3,7-14 / Salm 94 / Marc 1,40-45

13 divendres

—Sant Hilari, bisbe i doctor de l'Església (315-368)
Hebreus 4,1-5.11 / Salm 77 / Marc 2,1-12

14 dissabte

—Sant Fèlix de Nola, prevere. (†260)
—Sant Malaquies, profeta (415 aC.)
Hebreus 4,12-16 / Salm 18 / Marc 2,13-17

15 diumenge II de durant l'any / Cicle A

—Sant Maur, abat (511-583)
—Sant Plàcid, monjo
—Sant Pau, primer ermità
Isaïes 49,3,5-6 / Salm 39 / 1 Corintis 1,1-3 / Joan 1,29-34

Mor a noranta anys Mons. Jaume Camprodon, bisbe emèrit de Girona

Redacció

El dia 26 de desembre va morir a Girona Mons. Jaume Camprodon i Rovira, bisbe emèrit de Girona, a l'edat de noranta anys.

Prevere del bisbat de Vic

Havia nascut a Torelló el 18 de desembre de 1926. Va entrar al Seminari de Vic l'any 1940, on va cursar Humanitats, Filosofia i Teologia. Va ser ordenat de prevere el 22 de maig de 1949.

Després de ser ordenat, el bisbe de Vic el destinà a la parròquia de Seva com a vicari mestre. L'any 1950 va ser destinat, també com a vicari mestre, a la parròquia de Sant Joan de les Abadesses. L'any següent, 1951, fou destinat a la parròquia de Taradell com a vicari. I en 1952 va ser destinat a la catedral com a vicari però sobretot com a consiliari diocesà de la JOC (Joventut Obrera Catòlica) i vocal de la redacció del Full Diocesà.

L'any 1953 va ser nomenat professor del col·legi de segon ensenyament de

Sant Miquel dels Sants de Vic i director de l'internat. En 1955 passà a ser director espiritual del Seminari Menor de Vic i professor. L'any 1958 fou nomenat prefecte de Filosofia del Seminari Major i professor. L'any 1962 fou nomenat delegat episcopal de Litúrgia i representant de la Comissió Diocesana d'Apostolat Seglar davant la Junta Nacional.

L'any 1963 obtingué del bisbe de Vic, Dr. Ramon Masnou, el permís per a estudiar a l'Institut Catòlic de París. A més d'estudiar, dedicava els caps de setmana a treballar amb immigrants. El setembre de 1964 fou nomenat arxiprest de Calaf i el juliol de l'any 1966 fou traslladat a la parròquia de Crist Rei de Manresa com a regent. Durant quatre anys va centrar la seva tasca pastoral en el camp de la catequesi i la promoció dels laics, com també en el primer esbós del que seria després el Consell Pastoral de la parròquia. Tot plegat, un esforç per situar la par-

ròquia en la línia del Concili Vaticà II. L'any 1971 fou nomenat vicari episcopal de Pastoral.

Bisbe de Girona (1973-2001)

El dia 2 de setembre del 1973 va ser nomenat bisbe de Girona, i el 21 d'octubre del mateix any fou consagrat bisbe a la catedral gironina i prengué possessió de la diòcesi. Algunes fites del seu episcopat:

Torellonenc,
ocupà la
mitra gironi-
na de 1973 a
2001

5 –notícies del bisbat

- 1974, inauguració de la Casa d'Espiritualitat de Banyoles.
- 1977, primera Pasqua Jove al santuari de la Mare de Déu del Collell.
- 1978, es duu a terme el Pla de Reflexió Pastoral.
- 1980, té lloc la primera Jornada Diocesana de Pastoral, a Banyoles.
- 1982, es constitueix el primer Consell Pastoral Diocesà.
- 1983, es publica «El Poble del Parenostre», recull de 150 cartes del bisbe Jaume escrites al Full Parroquial.
- 1986, es constitueix el Fons Comú Diocesà.
- 1989, es crea l'Institut de Teologia de Girona.
- 1991, s'inaugura el Museu d'Art de Girona, que exposa les col·leccions del Museu Diocesà i de la Diputació de Girona en el Palau Episcopal.
- 1992, s'inaugura el Centre Cristià dels Universitaris.
- 1993, el nunci apostòlic visita la diòcesi de Girona.
- 1994, se celebra l'Aplec de l'Esperit a Girona. Es fa una remodelació territorial dels arxiprestats.
- 1995, se celebra el Concili Provincial Tarraconense.
- 1996, té lloc la recepció a la diòcesi de les resolucions del Concili Pro-

- vincial Tarraconense. Es constitueix l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona.
- 1997, es crea la Delegació Episcopal de Pastoral Social, com també l'Institut Especial Sant Feliu d'atenció als preveres.
- 1998, té lloc la II Jornada Diocesana de Pastoral, a Girona. Es trasllada la seu de les oficines de la Cúria del Palau Episcopal a Casa Carles. Es presenta el Pla Pastoral Diocesà per als anys 1998-2001.
- 1999, es creen els secretariats de Pastoral Obrera, Penitenciària i de Joves.
- 2000, es restaura la façana de la catedral de Girona, gràcies a un conveni de cofinançament amb les administracions públiques.
- 2001, se celebra el Col·loqui Europeu de Parròquies a Girona.

Bisbe emèrit

El mes de desembre de l'any 2001 va cessar en la seva responsabilitat passant a ser bisbe emèrit de la seu gironina, quan li fou acceptada la renúncia. Va residir, des d'aleshores, a Torelló, on va col·laborar eficaçment en la pastoral de la parròquia. L'any 2007 va traslladar-se a les Germanetes dels Pobres de Girona.

Visqué senzillament

Redacció

El dijous dia 29 de desembre va tenir lloc la missa exequial per Mons. Camprodon, amb la presència de destacades autoritats eclesiàstiques i civils.

Sobre la figura del finat, el bisbe de Girona, Francesc Pardo, va destacar que «la seva missió de pastor es manifestava en l'amor i delicadesa per les persones, totes les persones; i alhora, en els seus ensenyaments i prioritats pastorals». També va recordar que manifestà el seu amor a Catalunya, però sempre obert als qui arribaven de diversos indrets. Finalment, recalçà que «visqué senzillament, i per això va deixar l'antic palau episcopal, primer per anar a viure en un pis al centre de la ciutat, i posteriorment a la casa del bisbe, al costat de la residència Sivilla. Fins i tot renuncià a la Creu de Sant Jordi, manifestant que la seva decisió no era pas cap menyspreu al guardó ni a cap dels qui el proposaven. Senzillament, així era el tarannà del bisbe Jaume»

Sant Ramon de Penyafort, el català més universal

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

(Prové de la pàgina 1)

Hom li atribuí molts miracles en vida que han tingut una gran repercussió iconogràfica, especialment el de la «transfretació» o travessada miraculosa del mar des del port de Sóller al de Barcelona per les aigües del Mediterrani quan, durant la reconquesta de Mallorca, després d'haver amonestat el rei Jaume I per la seva vida massa llicenciosa, l'amenaçà de retornar a Barcelona si no es corregia; el rei, molest, ordenà que ningú no gosés embarcar cap sacerdot ni religiós sense un explícit manament reial. Davant aquesta negativa, sant Ramon anà al port de Sóller i, en comprovar que el manament reial afectava tots els ports mallorquins, el sant desplegà la seva capa damunt de l'aigua, convertí el gaiato en arbre, els escapularis en vela i el Sant Crist en timó, i s'adreçà vers Barcelona, on arribà sa i estalvi després de set hores de navegació, tal com ho recorda una antiga oració litúrgica per a la festa de Sant Ramon: «per maris undas mirabiliter traduxisti» i tal com ho recull, també, el text d'uns goigs molt populars: «No és fragata, no, / ni galera armada, / que n'és sant Ramon / que ha fet un miracle!» Amb la demolició del convent de Santa Caterina ran de l'exclaustració de 1835, el seu sepulcre fou traslladat a la catedral de Barcelona, on es venera en l'actualitat.

El Papa prega per la pau repassant els grans problemes

El Sant Pare va demanar, en el seu missatge de benedicció nadalenca *Urbi et Orbi*, la pau al món. Va repassar els diferents conflictes actuals, amb una mirada especial per a «Síria i Alep, castigats per la guerra». Francesc va recordar situacions bèl·liques des del Iemen fins a Ucraïna, passant per les constants tensions entre Israel i Palestina i les dificultats per a trobar la pau a la República Democràtica del Congo, entre altres nombrosos exemples. En un altre moment de la reflexió, el pontífex també es va referir a l'esperança de pau a Colòmbia.

En felicitar els milers de fidels i pelegrins reunits a la plaça de Sant Pere, Francesc va assegurar que, en aquest dia

d'alegria, «tots som cridats a contemplar el Nen Jesús, que retorna l'esperança a cada home sobre la faç de la terra». En aquesta línia, afegí que, amb la seva gràcia, «donem veu i cos a aquesta esperança, testimoniant la solidaritat i la pau». Després de recordar que en aquesta ocasió «l'Església reviu la sorpresa de la Mare de Déu, de sant Josep i dels pastors de Betlem, contemplant l'Infant que ha nascut, Jesús, el Salvador», el pontífex va explicar que «el poder d'aquest infant, el Fill de Déu, no és el d'aquest món, basat en la força i en la riquesa, sinó el de l'amor, que és «poder de servei que instaura al món el seu regne de justícia i de pau». El Sant Pare va destacar que el «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor, recorre tota la terra».

Intencions del Sant Pare per al nou any 2017

Confiades a l'Apostolat de l'Oració

Gener

Per tots els cristians, perquè, fidels als ensenyaments del Senyor, ajudin amb l'oració i la caritat fraterna al restabliment de la plena comunió eclesial, col·laborant per a respondre als desafiaments actuals de la humanitat.

Febrer

Per aquells que estan atribolats, especialment els pobres, els refugiats i els marginats, perquè trobin acolliment i suport en les nostres comunitats.

Març

Pels cristians perseguits, perquè experimentin la solidaritat de tota l'Església, per mitjà de l'oració i de l'ajuda material.

Abril

Pels joves, perquè sàpiguen respondre amb generositat a la seva pròpia vocació; considerant seriosament també la possibilitat de consagrar-se al Senyor en el sacerdocí o en la vida consagrada.

Maig

Pels cristians d'Àfrica, perquè donin un testimoniatge profètic de reconciliació, de justícia i de pau, imitant Jesús Misericordiós.

Juny

Pels responsables de les nacions, perquè es comprometin amb decisió a posar fi al comerç de les armes, que causa tantes víctimes innocents.

Juliol

Pels nostres germans que s'han allunyat de la fe, perquè, a través de la nostra oració i el testimoniatge evangèlic, puguin redescobrir la proximitat del Senyor misericordiós i la bellesa de la vida cristiana.

Agost

Pels artistes del nostre temps, perquè, a través de les obres de la seva creativitat, ens ajudin a tots a descobrir la bellesa de la creació.

Setembre

Per les nostres parròquies, perquè, animades per un esperit missioner, siguin llocs de transmissió de la fe i testimoniatge de la caritat.

Octubre

Pel món del treball, perquè a tots els siguin assegurats el respecte i la protecció dels seus drets i es doni als aturats l'oportunitat de contribuir a la construcció del bé comú.

Novembre

Pels cristians d'Àsia, perquè, donant testimoniatge de l'Evangeli amb les seves paraules i obres, afavoreixin el diàleg, la pau i la comprensió mútua, especialment amb aquells que pertanyen a altres religions.

Desembre

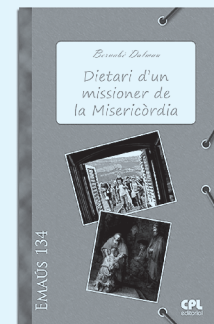
Pels ancians, perquè, sostinguts per les famílies i les comunitats cristianes, col·laborin amb la seva saviesa i experiència en la transmissió de la fe i l'educació de les noves generacions.

El llibre

Dietari d'un missioner de la misericòrdia

Bernabé Dalmau

Centre de Pastoral Litúrgica - Emaús

«Misericordiosos com el Pare». Amb aquest lema s'ha desenvolupat l'Any Sant de la Misericòrdia que el papa Francesc ha convocat com una invitació a tot el poble cristià a viure més intensament la doble crida: descobrir la misericòrdia inesgotable de Déu, que ens espera sempre, més enllà de tot el mal que nosaltres puguem fer, i ser capaços nosaltres de viure també amb l'esperit obert als nostres germans, i especialment als més necessitats. Els missioners de la Misericòrdia han estat una de les iniciatives promogudes també pel Papa per tal d'ajudar a viure aquest any. I un d'ells, Bernabé Dalmau, ens ofereix en aquest llibre la seva experiència, com un estímul més perquè visquem l'esperit de la misericòrdia no solament en aquest any, sinó en tota la nostra vida.

El baptisme dels infants

Romà Casanova, bisbe de Vic

Les festes nadalenques que tot just acabem de cloure tenen un to ben familiar. I en les famílies, durant aquests dies, els nens són els grans protagonistes. Que en són de diferents, les festes nadalenques, si hi ha o no hi ha infants! Però, ben pensat, que n'és, de distinta, la vida familiar si hi ha o no nens! Tot i que el pensament dominant que promou l'individualisme i l'hedonisme és rebec a la presència dels infants en els matrimonis i famílies, retardant el seu naixement, reduint el nombre o exclouent-los; tot i això, els qui són generosos experimenten, ja ara, però encara més en el futur, el gran do dels fills. Temps a venir la nostra societat plorarà pels fills que no hi són; els fills que no hem volgut; i encara més, els fills que hem matat amb el «genocidi» de l'avortament.

Els fills són un do del Senyor per a les famílies, per a l'Església, per al món, que demana responsabilitat. Per als cristians tota persona és cridada a esdevenir en Jesús filla adoptiva de Déu. La paternitat i maternitat humanes són participació de la veritable paternitat de Déu. Déu és pare amb entranyes de mare, confessem des de la nostra fe. Dins d'aquesta fe neix la responsabilitat de portar els

fills a les fonts de la filiació divina: la fe en Crist i els sacraments. El primer dels sacraments és el baptisme.

«El fruit del baptisme o gràcia baptismal és una realitat rica que comporta: el perdó del pecat original i de tots els pecats personals; el naixement a la vida nova per la qual l'home esdevé fill adoptiu del Pare, membre de Crist, temple de l'Esperit Sant. Pel mateix fet, el batejat és incorporat a l'Església, Cos de Crist, i fet participant del sacerdoci del Crist» (CEC, 1279). En tota edat, quan una persona es troba amb Jesús viu en la fe de l'Església, un pot i deu rebre el baptisme per a la salvació. L'Església, des del seus orígens, ha batejat els fills dels pares cristians. Els pares i la comunitat cristiana són responsables d'iniciar aquests infants en la fe rebuda.

La pràctica de posposar el bateig, per tal que els infants puguin decidir, no s'adiu amb la naturalesa del sacrament i la responsabilitat dels pares. Els infants tenen també necessitat del nou naixement en el baptisme per a viure en la llibertat dels fills de Déu. En el baptisme dels infants es fa encara més palesa la pura gratuïtat de la salvació. Si un pare dóna als seus fills el millor, com podrà negar-los la gràcia del baptisme?

